

Република Србија
УПРАВНИ СУД
II-2 3 У.9536/12
31.01.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, др Јадранке Ињац и Биљане Тамбурковски Баковић, чланова већа, са судијским саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужилаца А.А., село ..., ..., Б.Б., ..., ул. ... бр. ..., В.В., село ..., ..., Г.Г., ..., ул. ... бр. ... и Д.Д., ..., ..., ул. ..., које заступа адвокат Јасмина Михаиловић из Ваљева, Карађорђева 117-121, против туженог Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број: 120-01-522/2012-01 од 31.05.2012. године, у предмету признавање права на додатак на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу, у нејавној седници већа одржаној дана 31.01.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

I УВАЖАВА СЕ тужба тужилаца, **ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије број: 120-01-522/2012-01 од 31.05.2012. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Жалбена комисија Владе да тужиоцима на име трошкова управног спора исплати износ од укупно 23.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца, полицијских службеника Министарства унутрашњих послова, Сектора за ванредне ситуације, поднета на решење Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Пироту, 01 број 117/5-09/11 од 30.03.2012. године, којим је одбијен захтев тужилаца за исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу, за период последње три године рада, са разлога наведених у образложењу тог решења.

Тужбом, поднетом овом суду дана 18.07.2012. године, тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа, наводећи да је у конкретном случају погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешно примењено материјално право на њихову штету. Истичу да у погледу захтева за исплату додатка на име прековременог, ноћног и рада на дане државних и верских празника, Закон о унутрашњим пословима не садржи одредбе о одређивању и начину обрачуна плата запослених у Министарству, већ да чланом 32. прописује да се на раднике Министарства унутрашњих послова примењују прописи о државној управи, радним односима, пензијском и инвалидском осигурању и образовању, што значи да се на запослене у Министарству унутрашњих послова примењивао Закон о радним односима у државним органима и Закон о платама у државним органима и јавним службама. Наводе да се плате за све припаднике полиције обрачунавају на бази 174 радна сата месечно, без обзира колико су сати месечно радили, а што је утврђено вештачењем од стране вештака економске струке у више предмета који се воде под истим основама пред Општинским судом у Ваљеву. Указују да раде прековремено и преко 8 сати недељно чиме им се грубо крше права на ограничено радно време, а да им притом ништа није плаћено. Наглашавају да су пре ступања на снагу Закона о државним службеницима, поднели тужбе за исплату додатка на плату и у редовном судском поступку наплатили своја потраживања по овим основама, те да је и тада утврђено да им се нису исплаћивали додаци на плату. Сматрају да се на запослене у Министарству унутрашњих послова морају применити општи радно-правни прописи који се примењују на државне службенике, с обзиром на то да су Законом о полицији прописана мања права и неповољнији услови за запослене од општег Закона који регулише радне односе у државним органима. Посебно указују да је индикативно што другостепени орган заузима став, који је у свему супротан како досадашњој судској пракци, тако и ставу највишег судског органа Уставног суда Србије, који је у више одлука поништио пресуде Врховног суда Србије, правног суда којима су одбијени тужбени захтеви за исплату додатака са истим

образложењем које другостепени орган наводи. Предложили су да суд тужбу уважи, поништи оспрено решење, обавезе туженог да тужиоцима исплати додатке на плату за период од 15.08.2005.-15.08.2008. године у износима утврђеним вештачењем са законском затезном каматом од доспећа до исплате у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде. Такође су предложили да суд обавезе туженог да им на име трошкова поступка исплати износ од по 27.000,00 динара на име састава тужбе као и таксе на тужбу и одлуку по ТТ.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09) будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произлази да је првостепени орган у поновном поступку у извршењу решења туженог 120-01-114/2012-01 од 23.02.2012. године, донео ожалбено решење, којим је поступајући по захтеву тужилаца да им исплати додатак на плату за прековремени рад, рад ноћу и рад на дане државног и верског празника, за период од 3 године уназад од момента подношења захтева, поднети захтев одбио, као неоснован, позивајући се на одредбе чл. 146. и 147. Закона о полицији и Правилника о платама радника Министарства унутрашњих послова. Сматра да тужиоцима тражено право не припада са разлога што су плате тужилаца већ биле увећане 30% сагласно одредбама Закона о унутрашњим пословима ("Службени гласник РС" бр. 44/91...106/03), који се примењивао до 29.11.2005. године, а којим је у члану 47. став 1. било прописано да се због посебних услова рада, тежине и природе задатака и послова, овлашћеним службеним лицима и радницима на одређеним дужностима обезбеђују за најмање 30% увећана средства за плате у односу на средстав која се обезбеђују за остале раднике Министарства унутрашњих послова и раднике других министарстава. Наводи да је ступањем на снагу Закона о полицији ("Службени гласник РС", бр. 101/05 и 63/09), дана 29.11.2005. године, запослени у Министарству унутрашњих послова су због посебних услова рада остваривали право на коефицијенте за

обрачун плате који су од 30%-50% номинално већи од коефицијента за друге државне службенике. Поред наведеног према образложењу ожалбеног решења тужиоци су у наведеном периоду остварили право на увећање основног коефицијента и то не мање од 30% на месечном нивоу у складу са чланом 2., 3. и 5. Правилника о платама радника Министарства унутрашњих послова СТ 09 стр. пов. бр. 15070/05-06 од 28.11.2005. године и СТ 09 стр. пов. бр. 15070/05-06 од 13.06.2006. године.

Одлучујући о жалби тужилаца изјављеним против напред наведеног решења првостепеног органа, Жалбена комисија Владе Републике Србије је, прихватајући наведене разлоге, оценила да је то решење правилно и у свему на закону засновано, јер су тужиоци у периоду за који потражују исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног празника и верског празника и рада ноћу, већ остварили право на увећање основног кефицијента, и то не мање од 30% на месечном нивоу, у складу са прописима на које се првостепени орган позива, због чега је жалба тужилаца одбијена.

По оцени Управног суда, а такво је становиште и Уставног суда изнето у пресуди Уж.бр.279/2008 од 03.06.2010. године, погрешно је тумачење првостепеног и другостепеног органа да тужиоцима, којима коефицијент плате није увећан на наведени начин након ступања на снагу Закона о полицији, не припада право на увећану зараду по општим радно-правним прописима. Наиме, управни органи су у конкретном случају правилно протумачили одредбу члана 147. став 1. Закона о полицији када су закључили да послодавац има само могућности, али не и обавезу да запосленим у Министарству унутрашњих послова утврди коефицијент плата који су за 30 до 50 одсто номинално већи од коефицијента за друге државне службенике за рад на дане државног празника који је нерадни дан, ноћни рад, рад у сменама, прековремени рад, дежурства, приправност и друге нередовности у раду. Међутим, управни органи су погрешно протумачили и применили одредбу става 3. наведеног члана закона када су нашли да иста искључује примену одредби општих радно-правних прописа о увећаној заради. Наиме, примена одредаба општих радно-правних прописа о увећаној заради искључена је одредбом члана 147.став 3. Закона о полицији, само у случају да је запослени остварио право на увећање коефицијента зараде на начин и у висини прописан ставом 1. истог члана. Уколико запосленима у Министарству унутрашњих послова решењем послодавца није утврђен коефицијент за обрачун плате 30 до 50 одсто номинално већи од коефицијента за друге државне службенике, запосленом не може бити ускраћено право на увећану зараду коју за рад на дан празника, рад ноћу, рад у сменама

и прековремени рад имају запослени у Републици Србији, јер би, у супротном, било повређено право тужилаца на правичну накнаду за рад зајемчено чланом 60. став 4. Устава.

С обзиром да образложењем првостепеног и оспореног решења није наведен основни коефицијент за обрачун плате тужиоцима, као ни проценат увећања плате по основу посебних услова рада, из чега би се могао извести закључак о основаности, односно неоснованости захтева тужилаца за признавање права на додатак на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу, Управни суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, јер разлози дати у образложењу оспореног решења не упућују на решење какво је дато у диспозитиву, што је супротно одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01). Поред наведеног, како тужени није поступио по примедбама из пресуде Управног суда II-1 У.30249/10 од 12.05.2011. године, то је повредио и одредбу члана 69. став 2. Закона о управним споровима, с обзиром на чињеницу да када суд поништи акт против кога је био покренут управни спор, надлежни орган је везан правним схватањем и примедбама суда при доношењу другог акта уместо поништеног, сходно начелу обавезности пресуда донетих у управним споровима ближе прописаног у наведеном члану 69. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је, на основу одредбе члана чл. 42. ст. 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

У поновном поступку тужени орган ће донети ново, на закону засновано решење, придржавајући се примедба суда у погледу примене закона изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлучујући о захтеву тужилаца за накнаду трошкова управног спора, суд је сагласно одредбама члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.72/11), која одредба се примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09), ставом другим диспозитива ове пресуде, обавезао туженог да тужиоцима исплати трошкове управног спора у висини награда адвокату за састав тужбе, у складу са одредбом тарифног броја 43. став 1. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС" бр. 121/12) у износу од 22.500,00 динара, и трошкове на име судске таксе за

тужбу у износу од 390,00 динара и пресуду у износу од 980,00 динара, према тарифном броју 28 и 29. Закона о судским таксама ("Службени гласник РС" бр.93/12), што укупно износи 23.870,00 динара.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 31.01.2013. године, II-2 3 У.9536/12

Записничар
Љиљана Петровић, с.р.

Председник већа – судија
Јелена Ивановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ